

## UFUK YOLCULUĞU

**Javier Marías** (Madrid, 1951-Madrid, 2022). Çocukluğunun bir kısmı, babasının çeşitli okullarda ders verdiği ABD'de geçti. Madrid'deki *Colegio Estudio*'dan mezun oldu. Marías yazmaya erken yaşlarında başladı. *Mientras ellas duermen*'deki hikâyelerden biri olan "La vida y la muerte de Marcelino Iturriaga"yı yazdığında 14; ilk romanı *Los dominios del lobo*'yu (*Kurt Mıntıkası*, YKY, 2022) yazmaya başladığında ise 17 yaşındaydı. Madrid Complutense Üniversitesi'ne girince, İngilizceden İspanyolcaya çeviri yapmaya başladı. Updike, Hardy, Conrad, Nabokov, Faulkner, Kipling, James, Stevenson, Browne ve Shakespeare İspanyolcaya çevirdiği yazarlar arasındadır. 1979 yılında Sterne'nün eseri *Tristram Shandy*'den yaptığı çevirisiyle *Premio de traducción Fray Luis de León*'a layık görüldü. 1983-1985 yılları arasında Oxford Üniversitesi'nde İspanyol Edebiyatı ile Çeviri Kuramları dersleri verdi. Marías 1986'da *El hombre sentimental* (*Duygusal Adam*, YKY, 2020), 1988'de de konusu Oxford Üniversitesi'nde geçen *Todas las almas* (*Tüm Ruhlar*, YKY, 2020), 1992'de *Corazón tan blanco* (*Beyaz Kalp*, YKY, 2016) adlı romanlarını ve yine 1992'de denemelerden oluşan *Vidas escritas*'ı (*Yazınsal Yaşamlar*, Can Yay., 2008) yayımladı. 1994'te çıkan romanı *Mañana en la batalla piensa en mí* (*Yarın Savaşta Beni Düşün*, YKY, 2016), Venezuela *Premio Rómulo Gallegos*'a layık görüldü. 1998'de *Negra espalda del tiempo*'yu (*Zamanın Karanlık Yüzü*, YKY, 2021) yayımladı. Marías'ın 1986'dan itibaren yazdığı romanların kahramanlarının hepsi çevirmendir. Bunda bizzat çevirmen olarak yaşadıklarından esinlenmiştir. Marías 2002'de üçlemesinin ilk kitabı olan *Tu rostro mañana 1. Fiebre y lanza*'yı (*Yarınki Yüzün, Cilt 1: Ateş ve Mızrak*, Metis Yay., 2011), 2004'te ikinci cildi *Tu rostro mañana 2. Baile y sueño*'yu (*Yarınki Yüzün, Cilt 2: Dans ve Rüya*, Metis Yay., 2011), 2007'de son cildi *Tu rostro mañana 3. Veneno y sombra y adiós*'u (*Yarınki Yüzün, Cilt 3: Zehir, Gölge, Veda*, Metis Yay., 2012) yayımladı. Toplu öyküleri *Mala índole. Cuentos aceptados y aceptables* 2012'de (*Kötü Niyet Öyküleri*, Can Yay., 2018), öteki romanları *Los enamoramientos* 2011'de (*Karasevdalılar*, YKY, 2015), *Así empieza lo malo* ise 2014'te (*Acı Bir Başlangıç Bu*, YKY, 2018) yayımlandı. *Berta Isla* ise 2017'de (YKY, 2019), *Tomás Nevinson* ise 2021'de (YKY, 2025) okurlarıyla buluştu.

Şimdiye kadar roman, öykü, deneme türünde pek çok kitabı yayımlanan Marías'ın eserleri elliye yakın dile çevrilmiştir.

Marías, *Reino de Redonda* adlı küçük çaplı bir yayımevi işletmiş, haftalık olarak *El País* gazetesine yazılar yazmıştır. 2006'da *Real Academia Española* üyeliğine seçildi. 2013'te prestijli bir ödül olan *Prix Formentor*'a layık görüldü.

**Seda Ersavcı** 1982'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi, İspanyol Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdikten sonra Universitat Autònoma de Barcelona'da Karşılaştırmalı Edebiyat ve Edebiyat Teorisi yüksek lisansı ve doktorası yaptı. Javier Marías, Valeria Luiselli, Roberto Bolaño, Ursula K. Le Guin, Patti Smith çevirdiği yazarlar arasındadır.

Javier Marías'ın  
YKY'deki kitapları

Karasevdalılar (2015)  
Beyaz Kalp (2016)  
Yarın Savaşta Beni Düşün (2016)  
Acı Bir Başlangıç Bu (2018)  
Berta Isla (2019)  
Tüm Ruhlar (2020)  
Duygusal Adam (2020)  
Zamanın Karanlık Yüzü (2021)  
Kurt Mıntıkası (2022)  
Vahşiler ve Duygusallar (2022)  
Tomás Nevinson (2025)  
Ufuk Yolculuğu (2026)

**Doğan Kardeş:**  
Beni Bul (2023)

JAVIER MARÍAS

# Ufuk Yolculuğu

Roman

Çeviren  
Seda Ersavcı



YAPI KREDİ YAYINLARI

*Carmen García Mallo için*

# BİRİNCİ KİTAP

Niyeti, kendisinin de tekrar tekrar belirttiği gibi, tamamen romantik miydi, yoksa tüm bu düzen, gözü pek bir maceracı olarak azalan itibarını geri kazanmak için yapılmış son bir hamle miydi, yahut –her ne kadar böyle olduğuna pek inanmasam da– bir bilim kurumunun bayağı tekliflerinin sonucu muydu, hâlâ bilmiyorum. Bu işe dahil olan bizlerin, onun coşkusuna fazla kolay kapıldığımız doğru; hatta, sonuçları göz önüne aldığımızda bunu itiraf etmek zor olsa da, şunu söylemeliyim ki ilk aksilikler daha karadayken ortaya çıktığında ve henüz bir projeden ibaret olan bu girişimden vazgeçmekten söz edildiğinde, güçlükleri aşmak için en çok çabayı gösteren ve zorluklara, hatta en kötü koşullara rağmen yelken açmakta ısrar edenler, yetkililerin koruması altında aramıza katılan fırsatçı bilim insanları değil, bizdik.

Çok dürüst olmayabilirim ve büyük olasılıkla kendimi yanlış varsayımlarla avutuyorum, ama başka koşullarda –mesela Paris’te– olayların bambaşka bir yönde gelişmiş olabileceğini düşünüyorum. İlk karşılaşmamız, günden güne bizi kuşatan o mide bulandırıcı suların enginliğinde ansızın değil de, bir bahar sabahı le boulevard des italiens’de ya da l’Opéra’da, Mme D’Almeida’nın locasında hoş bir perde arasında gerçekleşmiş olsaydı, şimdi şikâyetlerimin, en azından zarafetle bir nebze yumuşamış ve böylesi bir hınçtan arınmış olması pekâlâ mümkündü.

İskenderiye'de hava Aralık ayından Mart ayına kadar değişkindir; soğuk ve güneşli günler baskındır, ama zaman zaman sert rüzgârların eşlik ettiği şiddetli yağmur ve dolu da görülür. Ağustos yılın en sıcak ayıdır, bu dönemde deniz meltemi sıcaklıkları düşürse de nem hissedilir derecede yüksektir ve sağlığa son derece zararlıdır. Sakinlerinin Al Iskandariyah adını verdikleri şehir, Akdeniz'i Mareotis Gölü'nden ayıran bir kara şeridinde, doğuda ve batıda limanlar oluşturan T şeklindeki bir burun üzerinde yer alır. Eskiden T'nin dikey uzantısı, doğu yakasında, II. Ptolemaios'un 800 talent gibi yüksek bir bedel karşılığında deniz fenerini inşa ettirdiği Pharos Adası'na kadar uzanan bir kütleydi. Şehrin en güzel bölgesi liman bölgesidir belki, belki de değildir, bu durumda Büyük Meydan (eski adıyla Place des Consuls), kuzeyde, Kavalalı Mehmed Ali Paşa tarafından 1839'da Britanya toplumuna bağışlanan arazi üzerine inşa edilen St Mark Anglikan Kilisesi ile şehrin en Avrupalı bölgesi olmalı.

Kendisini gülünç duruma düşürmek, uzun zamandır beklenen bir fırsatı kaçırmak, onurlu davranmamak, planları sonsuza dek bozmak, duruma ayak uyduramamak, nezaket ve itidalden yoksun, küstah ve hoyrat olmak, gözden düşmek, yani kısacası hödüğün teki olmak, belki de bir beyefendinin yaşayabileceği en acı ve aşağılayıcı duygudur. Ancak, birkaç saat sonra, gece esintisiyle zihnim sakinleşip berraklaştığında ve gerçekleri yeniden gözden geçirdiğimde, acılarımı dindirmeyi ve tekrar huzura kavuşmayı başardım: Benim gibi uysal ve kolay memnun edilen insanlar için, bir proje bir kenara bırakıldığında veya bir hayal kırıklığı yaşandığında bizi bunun sıradanlığına ikna edecek, hatta böyle bir yoksunluk karşısında sevinmemizi ve özgürleşmemizi sağlayacak argümanlar bulmak işten bile değildir. Ertesi sabah her şey –ya da hemen hemen her şey– unutulmuştu.

## İKİNCİ KİTAP

Oradakilerden biri, uzun yıllar ayrıcalıklı bir hayat sürdükten sonra aşırı resim tutkusunun kurbanı olarak iflas edip ölen bir kişiden söz ettiğinde iki saat önce tanıştırdığımda adını duyamadığım bir beyefendi, üzüntüyle, yakın bir dostunun da kısa bir süre önce benzer koşullarda hayatını kaybettiğini söyledi, bu dostu Victor Arledge'in genç yaşta edebiyattan el çekip uzak bir İskoç akraba-sının malikânesine sığınmasına yol açan nedenleri öğrenmek için ömrünü ve servetini harcamıştı; Arledge orada üç yıl sonra, otuz sekiz yaşında hayata veda etmişti. Sonradan öğrendiğime göre, ünlü yazar hakkında bir tez yazmış ve Bay Holden Branshaw'un arkadaşının –ya da Hordern Bragshawe'un– varlığından –ve dolayısıyla araştırmalarından– habersiz olan hanımlardan birinin sorusu üzerine arkadaşının bu kadar sağlam bir edebi değeri erken kaybetmemize neyin yol açtığını tam olarak belirleyememiş olsa da söz konusu şahsiyet hakkında muğlak ve ilgi çekici bir hikâye kurmak için yeterli bilgiyi toplamayı başardığını, hayatının son yılını bunu bir romana dönüştürmeye adanmış olduğunu, *Ufuk Yolculuğu* adlı eserin şu an kendisinde olduğunu ve onun fikrine göre, yayımlandığında arkadaşının, hüzünlü bir şekilde de olsa, son zamanların en iyi romancılarından biri olarak tanınmasını sağlayacak bir eser olduğunu ve bundan dolayı, daha önce belirttiği gibi, ömrünü ve servetini harcamış olsa da, çok da zorlama olmayan bir bakış açısıyla, hiç değilse zamanını boşa harcamadığını söyleyebileceğini belirtti.

Bay Branshaw'un kati ifadeleri orada bulunanlardan hiçbir tepki almadı, gecenin ilerlemesi ve toplantının yarım saattir sürüncemede kalması nedeniyle, konuklar gerçek bir topluluk olduklarını gösteren bir hareketle hep birlikte ayağa kalktılar, bana bu keyifli akşam için teşekkür ettikten sonra vedalaşıp ayrıldılar. Ancak salona döndüğümde ne Bay Branshaw'un ne de Victor Arledge üzerine tez yazan hanımefendinin yerlerinden kıpırdadıklarını gördüm,

bilakis ölçülü bir dostlukla sohbet ediyorlardı. Kendime bir kadeh porto şarabı doldurdum ve sohbetlerini bölmek için mümkün olduğunca az gürültü yaparak bir koltuğa oturdum. Ufak tefek, ne yaşı ne sade elbisesinin rengi ne de salonda bulunma nedeni belli olan küçük hanım, kibarca da olsa, pek gizleyemediği aşırı bir hevesle Bay Branshaw'a arkadaşının romanı hakkında sorular sormaya devam ediyordu. Hanımefendi, kaybettiği üstü kapalı bir mücadelenin ardından –Branshaw'un cevapları son derece kısa ve özdü, acelesi olduğu da aşikârdı– Branshaw'dan romanı birkaç günlüğüne kendisine ödünç vermesini istemekte karar kıldı, zira romanın yayımlanıp yayımlanmayacağı kesin değildi, yazarın hayatıyla ilgili sırları ifşa edeceği için daha Arledge'in akrabalarının vereceği izne bağlıydı. Belki de yukarıda sözü edilen acelecilik ve Branshaw'un küçük hanımın sorularından bariz bir şekilde hemen kaçmak arzusu bu teklifte bulunmasına yol açmıştı, –beni kısmen şaşırtan şekilde– ertesi gün sabah buluşmak için anlaştılar, Bay Holden Branshaw o sırada kitabı sesli okuyacak, böylece birkaç günlüğüne de olsa eserin orijinalinden ayrılması gerekmeyecekti. Branshaw, saygısından mı, yoksa hanımefendiyle baş başa kalmaktan korktuğundan mı bilinmez, konu ilgimi çeker ya da merakımı uyandırırsa, ertesi gün muhakkak evine gelmemi rica edince; ben de, şüphesiz saygımdan, mutlaka uğrayacağımı ve nezaketinden dolayı kendisine çok minnettar olduğumu söyledim. Holden Branshaw ve yüzü memnuniyetle parlayan küçük hanım vedalaşıp farklı yönlerde doğru ayrıldılar.

Ertesi sabah her zamankinden daha geç, Bay Branshaw tamamen aklımdan çıkmış ve belki de son kadeh portodan dolayı biraz serserem bir şekilde uyandığımda, hizmetçi kız neredeyse kapımı yumrukluyor ve ısrarla, Bayan Bunnage'ın on dakikadır beni salonda beklediğini söylüyordu. Bir an Bayan Bunnage'ın kim olabileceğini düşündüm, ardından kalkıp hizmetçiye iki kişilik kahvaltı hazırlamasını ve Bayan Bunnage'a beş dakika içinde aşağıda olacağımı söylemesini emrettim ve, neden saklayayım, sabahın dokuz buçuğunda evime habersiz gelme küstahlığını gösteren bu hanımefendinin kim olabileceğini bir kez daha düşünmeden apar topar yıkanıp giyinmeye koyuldum. Sonunda keyifsiz bir şekilde aşağı indim ve daha salonun kapısından geçmeden, bir gece önceki küçük hanımın heyecanla bana doğru geldiğini gördüm.

“Cüretimi bağışlayın,” dedi. “Bay Branshaw’un evine gidiyordum, buradan geçerken sizi de alabileceğimi düşündüm. Dışarıda araba bekliyor ve randevumuza geç kaldık bile.”

Bay Branshaw’la kaçta buluşacağımızı hatırlamıyordum, bu yüzden, doğrusu pek başarılı olamadan, kim bilir kaç sayfa bir romanı dinlemek üzere bir eve kapanmadan önce bir şeyler atıştırmanın uygun olacağını ima etme cesaretini gösterebildim. Ama Bayan Bunnage kararlıydı, teklifime kulak bile asmadı. Arabanın beklediğini tekrarlayıp dururken kolumdan tuttu, beni peşinden sürükledi. Yola çıktığımızda sakinleşmiş görünüyordu, işte o zaman boş kâğıtlarla dolu bir klasör taşıdığını fark ettim.

“Bay Branshaw’dan yiyecek bir şey rica etsem, sizce verir mi?” diye sordum.

Bayan Bunnage gülümseyip, “Merak etmeyin, ben kendisinden rica ederim,” diye yanıtladı. Ardından da “Biliyor musunuz, bu randevu benim için çok önemli. Her şey umduğum gibi giderse, bir haksızlığı önleyebilirim,” diye ekledi.

“Ben sadece Victor Arledge ile ilgilendiğinizi sanıyordum,” dedim.

“Öyle zaten.”

“Öyle mi...”

Ne tamamen memnun ne bütünüyle kızgın, sessizliğe gömüldüm.

Bay Branshaw bizi, bir önceki akşam evimde gösterdiğinden daha büyük bir sempatiyle karşıladı; o akşamın sonuçları, o esnada benim için dayanılmaz olmaya başlamıştı. Bizi beyaz raflı geniş bir kitaplığa götürdü ve Bayan Bunnage’ın –birden fazla kez yüzümü kızartacak olan– utanç verici küstahlığının etkisiyle bana kahvaltı hazırlarken rafları inceleme fırsatı buldum ve Bay Branshaw’un sadece felsefe ve şiir okuduğunu, romanla hemen hemen hiç ilgilendiğini gördüm. Şöminenin üzerinde, normalde bayağı bir av sahnesinin ya da bir Constable tablosunun kopyasının bulunacağı yerde, devasa bir ahşap pano vardı ve üzerinde şu dizeler yazılıydı:

*’Tis to yourself I speak; you cannot know  
Him whom I call in speaking such a one,  
For you beneath the earth lie buried low,  
Which he alone as living walks upon:  
You may at times have heard him speak to you,  
And often wished perchance that you were he;*

*And I must ever wish that it were true,  
For then you could hold fellowship with me:  
But now you hear us talk as strangers, met  
Above the room wherein you lie abed;  
A word perhaps loud spoken you may get,  
Or hear our feet when heavily they tread;  
But he who speaks, or him who's spoken to,  
Must both remain as strangers still to you.*

Hiç kuşkusuz odadaki en rahat koltuğa yerleşmiş olan Bayan Bunnage, dosyasını açmış, içindeki tertemiz sayfaları çıkarmış, elinde kalem, sabırsızlıkla Branshaw'un bir tepsiyle yeniden belirmesini, sonra da benim telaşla ve aceleci bir şekilde kahvemi ve ahududu reçelli kızarmış ekmeklerimi bitirmemi bekliyordu. Ben kahvaltı ettikten sonra Branshaw tepsiyi alıp kütüphaneden ayrıldı, birkaç dakika sonra istenen o lacivert ciltli el yazmasıyla geri döndü. Kitabı hafifçe sallayarak Bayan Bunnage'ın dizlerinin üzerine koydu, Bunnage kapağa şöyle bir bakıp kitabı bana uzattı (*Ufuk Yolculuğu*, yazarın adı yok: Açmak kabalık olur gibi geldi). Branshaw daha sonra kitabı elimden aldı, oturdu, ilk sayfasını açtı ve şöyle dedi:

“*Ufuk Yolculuğu*: Birinci Kitap. ‘*Tis to yourself I speak.*” Sonra, alıntının tamamını okudu.

“Kimin şiiri bu?” diye sordum şöminenin üzerinde asılı duran panoya bakarak.

Branshaw tam cevap verecekti ki Bayan Bunnage ondan önce davrandı:

“Jones Very'nin,” dedi ve ekledi, “Lütfen devam edin ve şu andan itibaren sizden mutlak sessizlik rica ediyorum.”

Bay Branshaw, Very alıntısını tekrar, bu kez büyük bir keyifle aktardı, kısa bir duraklamanın ardından bize baktı ve nihayet okumaya başladı:

Dundee Balina Avcılığı Seferi'nin emektar doktoru William Speirs Bruce'un komutasındaki ekip henüz dönmüştü; *Français*'den

\* Sana söylüyorum; sen bunu bilemezsin / Kime seslendiğimi böyle söylediğimde, / Toprağın altında uyursun, sessiz ve derin, / O ise yaşayan olarak gezer üstünde: / Onun sesini duymuşsundur bazen, / Ve belki de sık sık o olmayı diledin; / Ve istemişimdir öyle olmasını ben / Çünkü o zaman benimle yoldaş olabilirdin: / Oysa konuşurken duyuyorsun şimdi bizi, iki yabancıyız sanki, / buluşmuşken hemen üstünde yattığın odanın, / çalınabilir kulağına yüksek sesle söylenen bir kelime belki / ya da gürültüsü ağır adımlarımızın / fakat konuşan da konuşulan da / yabancı olarak kalmalı hâlâ sana. (ç. n.)

Jean Charcot ise Paris sosyetesini heyecana boğan haberler geçiyordu – tam da o sıralarda Kerrigan'ın aklına bir keşif gezisi düzenlemek fikri geldi, öyle ki bu geziye, Palmer Yarımadası'ndan gelen haberleri her gün yalayıp yutan ve o öncülerin cüretkârlığını kahvelerde durmaksızın yorumlayan; dahası, yalnızca bir bulaşıkçı olarak bile olsa, bu İskandinav ya da İngiliz gemilerinden birine binip tehlikelerle, sıkıntılarla dolu serüvenlere atılmak, ama aynı zamanda dönünce dostlarına ya da okurlarına anlatabilecekleri akla hayale gelmeyen deneyimler yaşamak için can atan kadın ve erkek edebiyatçılar katılacaktı.

Çekici bir adam olsa da, kendi yaşındaki birinden çok delikanlılara yakışır türden bir bilinçsizlikle hareket eden Kerrigan'ın planı başından beri cazip olduğu kadar çılgıncaydı ve apaçık biçimde, tüm bu girişimi saran neşeyle birlikte titizlikten yoksunluk –işte bunlar– bir sabah, yazar Victor Arledge terasında kahvaltısını ederken ve hayal gücünü, son eserinin tiyatro uyarlamasının prömiyerine katılmamak için, seyircinin yokluğu nedeniyle beklentisinin azalmasına yol açmayacak, hem inandırıcı hem abartılı bir bahane bulmak üzere seferber etmişken onu çoğu zaman kararlarına eşlik eden sağduyu ve sükûnetten bütünüyle mahrum eden şeylerdi, başka hiçbir şey değil; Kerrigan'ın kışkırtıcı gerekçeleri karşısında her türlü temkininin sorgusuzca eriyip gitmesine yol açan da yine bunlardı. Bu fikir o kadar alışılmadık, Kerrigan'ın heyecanı o kadar naifti ki, Arledge ilk başta gülümsemekten kendini alamadı ama arkadaşının gevezeliği ona egzotizm ve olasılık dışı imgeler sundukça, hele de çantasından teklifini kabul edenlerin listesini içeren bir kâğıdı ağır ağır çıkarıp hafif böbürlenerek ona gösterince, zaten çok zayıflamış olan savunması tamamen çöktü ve üzerinde adının, adresinin ve uyruğunun yazdığı biniş kartını imzalayıverdi.

Birkaç gün sonra haberler kamuoyuna yansıdı ve *Tallahassee*'nin müstakbel yolcuları Avrupa'nın dört bir yanından gelen gazeteciler tarafından kuşatıldı; sefer hazırlıkları, seferin amacı ve niteliği titiz bir analiz ve haber konusu oldu; öyle ki seyyahlar, o zamana kadar görmezden geldikleri (ve belki de görmezden gelmeye çalıştıkları) bir şeyi, niyetlerinin ne olduğunu basın aracılığıyla öğrenmiş oldular. Gazete manşetleri genellikle şöyleydi: “Tüm hırsların ötesinde bir edebi proje. Ünlü İngiliz ve Fransız yazar ve sanatçılardan oluşan kalabalık bir grup, dönüşlerinde kutuptaki deneyimlerine dayanan

ortak bir edebi eser ve görkemli bir müzikal gösteri yaratmak amacıyla Antarktikaya bir yolculuğa çıkıyor.”

Victor Arledge'in Kerrigan'la görüştüğü günle yola çıkacağı gün arasında on hafta geçmişti; bir yandan sıra dışı bir hoşluğu olan bu on haftalık dönemde aheste hayat tarzında değişiklikler yapması gerekti ve bu da başına iş açtı. Daha şimdiden akıbetinden şüphe etmeye başladığı uzun bir yolculuk ihtimali onu tedirgin etmiyordu fakat onu dört bir yandan saran telaş ve düzensizlik; Fransız seyyahların konuyu tüketmek ve sürprizleri öngörmek için inatçı bir hevesle bıkıp usanmadan düzenlediği ve katılmak zorunda kaldığı her bakımdan gereksiz toplantılar; röportaj isteyen doyumsuz muhabirler (hakkını teslim etmek gerekir ki röportaj da veriyordu) ve hepsinden önemlisi, Léonide Meffre'i yolcu listesinden çıkarmak için duyduğu ateşli, saplantılı ve aciz arzusunun yarattığı büyük rahatsızlık Rue Buffault'daki küçük dairesinde, ne yazık ki, huzursuzluğun ve kargaşanın hüküm sürmesine neden oldu. Arledge, yola çıkış için belirlenen tarihi büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu; bunu yalnızca yolculuğun kendisi nedeniyle değil —ki bu yolculuk, yolcuların kaprisiyle (ne de olsa seferin masraflarını neredeyse bütünüyle onlar karşılıyordu) Akdeniz'de Marsilya'dan İzmir'e uzanan kısa bir gezintiyi, İtalya ve Yunanistan'da verilecek molaları, dönüşte de Kuzey Afrika kıyılarını dolaşarak Cebelitarık'a varışı ve oradan da uçsuz bucaksız bir okyanusa açılmayı içeriyordu—, aynı zamanda hareket günü geldiğinde, İngiltere'nin o zamana kadar yetiştirdiği en parlak ve en nüktedan iki komedi yazarı olan yakın dostları Esmond ve Clara Handl'la buluşmanın vereceği memnuniyet nedeniyle de bekliyordu. Yorulmak bilmez hoş sohbet kişilerdi, librettoları tüm Avrupa'nın ve Amerika'nın bir bölümünün dilindeydi ve gemideki varlıkları, Arledge için öylesine mutluluk vericiydi ki, bunu daha başlamadan önce tatmış, yolculuğa bir keyif ve nükte katacak bu dostluk sayesinde her şeyin daha umut verici olacağını düşünmüştü. Arledge ayrıca gemiye ayak bastığında bir kamaraya rahatça yerleşebileceğinden, doğal ve huzurlu yaşam ritmine dönebileceğinden ve gökyüzüyle yelkenlinin sallanması izin verdiği sürece en iyi kıyafetleriyle güvertede dolaşabileceğinden emindi. Tüm bunlar, genellikle sarsılmaz ve uzun ömürlü olan sabrının artık yavaş yavaş tükenmeye başlamasına neden oldu. Bekleyişi sırasında sevmediği insanlarla iletişimini sürdürmek, ma-